

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 19. mal. serpana 1895

List 29.

Pismo Nj. Svetosti Leona XIII

po Božji previdnosti papeža,

do nadškofov in škofov Zedinjenih držav
v Severni Ameriki.

Papež Leon XIII.

Častiti bratje!

Pozdrav in apostolski blagoslov!

Preselimo se v duhu k Vam čez širno morsko poveršje: čeravno smo se že večkrat o raznih prilikah obračali s katoliško besedo do Vas, zlasti ko smo pisali občno okrožnico do škofov vesoljnega sveta, — smo vendar sklenili, se obrniti do Vas zlasti sedaj, z namenom, da koristimo katoličanstvu v Vaših krajih, k čemur nas zlasti vspodbuja to, ker ne cenimo čeverstega ameriškega naroda nič manj, kakor ga ljubimo, in pri katerem ne vidimo napredka samo v državnem življenju, temveč tudi v katoličanstvu.

Ko je pred kratkim slovesno praznovalo Vaše ljudstvo štiristoletnico najdenja Amerike, smo se tudi Mi z Vami vred spominjali na ta preimenitni dogodek in to z veselim vdeleženjem in sorodnim srcem. In nismo se takrat zadovoljili, le želje Svoje izreči, temveč, Naša želja je bila, kolikor toliko biti tudi osebno pri Vaši slovesnosti, zato smo radostno poslali tje namestnika Svojega.

Kar smo pa storili, o tej slovesnosti, nismo storili brez vzroka: kajti komaj je ameriško pleme znano postalo, ga je sprejela Cerkev v materinsko svoje naročje. Kajti, kakor smo pri drugih prilikah pokazali, si je prizadeval Kolumb, kar je tudi najznamenitejši sad njegovega truda,

zagotoviti pristop kerščanstvu v najdene kraje: v namenu vedno stanoviten, je znamenjeval in postavljaj vedno na bregovih, kjerkoli se je bil ustavil, podobe križanega Izveličarja. Kakor je nosila nekdanj Noetova ladija ostanke človeštva in seme Izraelcev tako so nosile ladije Kolumbove čez nezmerno morje daljnim prekmorskim bregovom kali velike državne olike in seme katoličanstva.

Ni tukaj mesto, da bi opisovali posamezne dogodke. Gotovo je, da je že davno zasvetlila luč sv. evangelija rodovom, katere je razgernil Kolumb. Dobro je znano, koliko redovnikov, zlasti frančiškanov, ravno tako dominikanov in jezuitov je odhajalo, celih dvesto let v novi svet, da bi tam skerbili za dušno hrano izseljencem, zlasti pa domačine spreobračali iz krivoverstva, — kjer so velik trud svoj končali često s kerjavno smertjo.

Še celo imena Vaših mest, rek, gorā in jezer učē in jasno pričajo, da so že začetki znamenovani s sledovi katoliške Cerkve. Tudi to, kar sedaj le omenimo, se ni zgodilo brez sklepa Božje previdnosti: „Ko so ameriške naselbine s pomočjo katolikov dosegle prostost in samostojnost, je nastala na isti način tudi hierarhija cerkvena. — in tedaj, ko je poklicalo ljudstvo slavnega Wašingtona k državnemu kermilu, je bil umeščen po veljavi duhovske gosposke prvi škof v Ameriki. Prijaznost in zaupnost pa, ki je vladala med tema dvema možema, je bila menda tudi povod, da so bile Zedinjene države s katoliško Cerkvijo vedno v največjem soglasju in prijaznosti. Pa ne brez vzroka. Kajti država more obstati le, če ima dobre pravne zakone; to je tudi takoj sprevidel Vaš prvi

državnik, katerega smo ravno omenili, in ki je bil tako vzvišenega duha in državne nadarjenosti. Dobre šege obsegajo in zavzemajo nekako vero v sebi, katere že po svojem bistvu varujejo in branijo vse nauke in resnice, iz katerih izhajajo dolžnosti, in ki prepovedujejo grešiti. Je pa li Cerkev kaj družega, kakor postavna, po povelju in volji Jezusa Kristusa ustanovljena družba, da ohranjuje svetost šeg, in da varuje vero? — Zato je gledala Cerkev, kakor smo skušali že večkrat dokazovati, sicer že po nravi na dušni blagor in dosego nebeške sreče; vendar pa koristi tudi v posvetnih stvareh tako zelo, da bi tudi tedaj ne mogla bolj koristiti, ako bi pred vsem drugim bila postavljena v rast in pospéh le pozemeljskega življenja.

Hitrega napredka Vašega državljanskega življenja in tudi v verskih stvaréh ne more nikdo preceniti. Kajti, kakor so dosegle države v teku jednega leta neznano velik kulturni razvoj, tako vidimo tudi Cerkev, v začetku tako majhno in neznatno, zdaj veliko in bujno cvetočo.

Če pa naraščanje moči in bogastva držav pripisujemo pridnosti in duševni moči ljudstva, po pravici cvetoči položaj katoličanstva pred vsem drugim prilastujemo čednosti, skerbi in modrosti škofov in duhovnov, potem pa zvestobi in darežljivosti katoličanov. Ko so se vsi po močeh potrudili, Vam je bilo mogoče ustanoviti neštivilnih pobožnih in koristnih naprav: cerkva, nižjih in višjih šol, sirotišnic, bolnišnic in samostanov. Kar pa skerb duševnega blagra v pravem pomenu zadeva, smo zopet marsikaj zvedeli, kar nas z nado in veseljem napolnjuje, t. j. naraščanje svetne in redovne duhovščine, cenitev pobožnih društev, pomnožitev katoliških semenišč, nedeljske šole za veronauk, medsebojna pomožna društva, društva treznosti, zraven tega veliko dokazov pobožnosti, ki vlada med ljudstvom.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. V uršulinskih dekliških šolah je bil sklep letošnjega leta v soboto, 13. t. m. Učenke 7. in 8. razreda vnanje in notranje šole, ki so od Binkošti zopet hodile k poduku, so imele v samostanski kapelici zahvalno sv. mašo, drugim učenkam so se razdelila spričevala. Vseh učenk je bilo 948, namreč v otroškem vertcu 50, v vnanji ljudski šoli 532, v vnanji slovenski meščanski šoli (I. razred) 57, v notranji ljudski šoli 259 in v notranji nemški meščanski šoli (I. razred) 50 učenk. Prihodnje leto bo imela meščanska šola dva razreda; sprejemajo se pa v meščansko šolo učenke, ki so doveršile peti razred ljudske šole, v meščanski šoli se pripravljajo za učiteljske pripravnice in strokovne šole: — Potres je

poškodoval več ali manj tudi šolske sobe pri Uršulinkah, ki se bodo pa do mesca septembra popravile. Kateri dan v septembru se prične šola, naznanilo se bo v časnikih.

Ljubljana. (Spomin na potrese.) Sv. Alež je eden varhov zoper potrese*) in za ta dan so prevzvišeni gospod knez in škof v imenu vernikov ljubljanske škofije obljubili vsako leto eno sv. mašo. Opravili so to pobožnost letos sami 17. t. m. v stoljni cerkvi ob 8ih, in sicer bila je tiha spokorna maša med azistenco dveh kanonikov; vdeležil se je stoljni kapitelj in polna cerkev vernega prebivalstva. Po sv. maši so opravili navadne molitve, ktere se po ukazu Leona XIII navadno molijo po vsaki sv. maši, in k temu še molitve za odvernjenje potresa, ktere mašniki vse škofije še vedno privzemajo v vsaki maši (št. 15).

Pri sv. maši v dan sv. Aleža moli in prosi mašnik za milost božjo, da bi mogli velikega svetnika posnemati v njegovem bogoljubnem življenji. List je vzet iz 1. pisma sv. Pavla do Timoteja, v katerem apostelj piše: „Velik dobiček je pobožnost z zadovoljnostjo. Nič namreč nismo prinesli na ta svet; gotovo je, da tudi nič ne moremo odnesti. Ako pa imamo živež in obleko, bodimo s tem zadovoljni. Zakaj kateri hočejo obogateti, padejo v skušnjavo in v zadrego hudičevu in v veliko nepridnih in škodljivih želj, ktere potopé človeka v pogubljenje in končanje. Korenina vsega hudega je namreč lakomnost; nekteri, ki so po nji hrepeli, so zašli od vere.“ —

Ti pa, o človek! beži od tega, derži se pravice, pobožnosti, vere, ljubezni, poterpežljivosti, krotkosti itd. Vse se lepo zлага z življenjem sv. Aleža, in prelepe so v zadnji verstici imenovane čednosti, ki se prosi v mašni molitvi pomoč, da bi jih mogli verniki posnemati.

Ravno tako se zлага evangelij te maše (Mat. 19), kjer sv. Peter govori Jezusu: „Glej, vse smo zapustili in smo šli za teboj: kaj tedaj bomo imeli za to?“ Jezus pa mu je odgovoril, da o prerovenji, ko bode Sin človekov sedel na sedežu svojega veličanstva, bodo tudi oni z njim sedeli in sodili dvanajstere rodove Izraelove in vsak, ki se bode odpovedal časnim stvarjem zarad Njegovega imena, bo stoterno dosegel povernjeno in posedel večno življenje. —

Pred zadnjo molitvijo sv. maše se blagruje v verstici človek, katerega bode Gospod, ko pride, našel čujočega; resnično, pravi Gospod, postavil ga bodem čez vsa dobra. V končni molitvi ponižno prosi mašnik usmiljenega Boga v imenu vernikov, da bi bili deležni priprošenj sv. Aleža, čegar spomin smo pri sv. maši obhajali.

Novomeška višja gimnazija je sklenila letošnje šolsko leto — kakor povzamemo iz nam prikladno poslanega tiskanega poročila — 9. julija. Na gimnaziji je podučevalo 15 gg. profesorjev, dijakov pa je bilo ob koncu leta 217, torej 43 več kot lani. Odlika jih ima 20, prvi red 131, drugi red 21 in

*) Sv. Aleža je začelo mesto Inomost častiti kot pomočnika zoper potres. V dan tega svetnika, 17. jul. 1670 je bil Inomost obiskan s strašnim potresom. Od tistega časa je mesto začelo častiti sv. Aleža za patrona te velike nesreče. (Gl. Škofijski List, št. IV, 1885.)

tretji red 10; 35 dijakov ima ponavljavno skušnjo. Osmošolcev je bilo 22; za zrelostno skušnjo (maturu) se jih je oglasilo 21 in 4 ptuji dijaki. — Posebno velika dobrota za novomeške dijake je letos vstanovljena dijaška kuhinja v domu gg. rokodelskih pomočnikov, kjer je vsak dan 30 učencev dobivalo opoldne hrano. — Pred šolskimi naznanili ima letno poročilo jako zanimiv spis: Božji grob pri Germu poleg Novega mesta. Vč. g. profesor dr. J. Marinko pripoveduje najpoprej zgodovino vseh treh božjih grobov na Kranjskem, namreč onega v Štepanji vasi pri Ljubljani, novomeškega in kamniškega, ki je tik cerkve sv. Jožefa na Žaljah. Novomeški božji grob je bil pa zelo zanemarjen. G. Ivan Krajec, tiskar in posestnik v Novem mestu, je lansko leto kupil na pol poderto stavbo in jo večinoma na svoje stroške toliko popravil, da služi zopet prvotnemu namenu in da so ga 4. maja t. l. blagoslovili mil. g. prošt Peter Urh. Zanimivemu opisu je pridenjanih 5 slik in načrtov.

Iz Železnikov, 8. julija. (Pervo sv. Obhajilo.) Prav na lepi, pri nas dozdej nenavaden način se je veršil ta sv. obred včeraj zjutraj tukaj pri nas. Krono je postavil dolgemu in skerbljivemu trudu, s katerim so naš priljubljeni čast. gosp. kaplan in katehet Jan. Meršolj skoz dolgo časa pripravljali 15 otrok za to, za mladino najvažnejše sv. opravilo. Včeraj zjutraj 3/4. so se zbrali mladi prvo-obhajanci v šolski učni dvorani, deklice v belo oblečene z venci na glavi, dečki pa s šopki na persih. Opravili so najpred skupno kratko molitev. Kmalu na to je jelo odmevati od zvonika slovesno priterkovanje, in malo kerdelice se je pomikalo v lepem sprevedu, njim na čelu šolska zastava, v cerkev. Čast. gosp. kaplan peljali so otroke najpred h kerstnemu kamnu, ogorvorili jih in jim med drugim poklicali v spomin, da so jih njihovi botri nekda le sem k sv. kerstu prinesli, in v njih imenu na stavljena vprašanja odgovarjali. Danes, djali so, zamorete po botrih storjene obljube, preden pristopite k prvemu sv. Obhajilu, sami še enkrat ponoviti, in na vprašanja, ki se stavljajo pri sv. kerstu do botrov, so otroci zdaj sami na glas odgovarjali. Najbolj ganljivo pa je bilo, ko so na to podali eni izmed deklic v imenu vseh beli pert z besedami: „Sprejmite belo oblačilo nedolžnosti, in prinesite ga neomadeževanega pred sodnji stol našega Gospoda Jezusa Kristusa, da zadobite večno življenje. Amen.“ Enemu izmed dečkov pa so podali gorečo svečo, rekoč: „Sprejmite gorečo svečo, in ohranite brezsvarljiv svoj kerst, spolnajte zapovedi Božje, da kadar bo Gospod prišel k ženitvanju, Njega z vsemi Svetniki v nebeškem dvoru sprejeti zamorete in z Njim na vekomaj živite. Amen.“

Na to se je spreved pomikal počasi gori po cerkvi, kjer so zavzeli otroci pri obhajilni mizi svoje jim nakazane prostore. Zdaj se je opravila sv. maša in slovesnosti primeren govor, ki je bil v prvi versti namenjen novo-obhajancem, zraven pa obsegal tudi za odrašene mnogo koristnih in potrebnih nauk. Po pridigi so otroci molili še na glas Božje čednosti po mašnikovem zavživanju pa prejeli sv. Obhajilo.

Dávi na vse zgodaj so novo-obhajanci romali še s čast. gosp. kaplanom k Materi Božji v Sušo, kjer je bila ob 6ih sv. maša; potem pa so jih pri posestniku Janez Rozman-u na Jesenovcu pogostili

še s primernim zajuterkom. Bog daj, da bi se otroci zvesto ravnali po lepih naukih čast. gosp. kaplana, katerim naj mili Bog vterdi ljubo zdravje in jih ohrani še prav mnogo let naši fari! L.

Sv. misijon v Grahovem. Nepozabljiv ostane Grahovskim faranom čas od 22. do 30. junija t. l. Že lansko leto za mesec september napovedan in pričakovan je bil sv. misijon; ali zgodilo se je drugače. Vse je bilo pripravljeno, pa nevtogoma nam je bil sv. misijon prepovedan vsled na novo se prikazavše vročinske bolezni, dasi že drugi teden ni bilo treba nobene zdravniške pomoči. Pa zgodilo se je, in gotovo je bila volja Božja in ti, ki so povzročili prepoved, so bili nekako njena sredstva. Morda nismo bili te milosti lanske leto vredni, ali pa bi ne bilo tolike vdeležbe in vspeha, kakor letos. Hrepenenje in pričakovanje, posebno pa še priprava za sv. misijon, vnela je serca faranov tako, da so bili vsi navdušeni. In ko so v soboto, 22. junija, začeli priterkavati, in ko so se slednjič prikazali vozovi z gg. misijonarji, zablestela se je marsikateremu faranu solza v očesu od veselja, saj celi prejšnji teden nastavljali so k dnevu noč, da bi potrebna dela izveršiti mogli in čas sv. misijona popolnoma praznovali. Da, celi teden sv. misijona bil je pri nas vsaki dan veliki praznik. Dopoldan in popoldan bila je cerkev natlačeno polna. Ostajale so hiše prazne v nadi, da bode Bog varoval, ker stari in mladi hiteli so poslušat od Boga poslani namestnike Gospodove. Pozabili so na trudne svoje ude in čakali poterpežljivo tudi čez poldan, da bi popoldne ne zamudili pridige. Spovednice so bile ves ta čas od prvega dne skozi cel teden od jutranje zore do 8. ure zvečer oblegane s spovedenci in vsaki je opravljal dolgo sv. spoved, serce so tako rekoč na rokah spovednikom nosili in zaupljivo odpirali, da se rešijo vseh dušnih bolečin in stisk. Da, res je bilo lepo gledati to množico pobožnega, s tako odkritoserčnostjo in gorečnostjo prešinjenega dobrega ljudstva, kako je s solzami v očeh hvaležno sprejemalo nauke, svarila in opomine, kako se je pogostoma glasno ihteč odpovedovalo strastim in hudobijam. Bog daj, da bi le njih terdni sklepi nikoli ne odjenjali.

Ginljiva je bila občna sprava v petek popoldan, ponovljenje kerstne obljube. Škoda, da zaradi neizmerne joka skoro pridigarja slišati ni bilo. In ko je ob 8ih ta dan priterkavati začelo, spravljali so se med seboj ti in uni, ki že po več let niso med seboj govorili zarad sovraštva. Nastala je sprava za celo faro, povernila se je prijaznost in prijateljstvo.

Posebno lep pa je bil sklep sv. misijona v nedeljo. Čeravno je bil naznanjen še le ob 4ih popoldan, bilo je že ob eni povsod polno ljudstva. Križa ni bilo mogoče v cerkev prenesti, moral je biti zunaj blagoslovljen. Fantje Grahovske fare, ki so križ in podobo sami kupili (za 118 gl.), iz vsake vasi štirje, so bili odločeni pri procesiji težki hrastovi 5 metrov visoki križ nositi.

V ta namen preskerbeli in pobarvali so si lesene droge, priterdili na nje sveče in okinčali so se na desnih ramah z lepimi šopki. Križ je pri procesiji spremljalo 64 belo oblečenih deklic družic in 160 dorščanih z venci na glavah okrašenih deklet. Za križem, katerega je blagoslovil preč. gosp. dekan iz Cirknice, šle so pevke, potem pa s preč. g. dekanom

na čelu čč. gg. misijonarji Nežmah, Pogorelec, Nastran, Navinšek in drugi duhovni.

Gotovo vsem vdeležencem ostane v dobrem spominu ta sklepna procesija. Naj bi le tudi mi nikoli ne pozabili, da moramo tudi v sercu nositi ljubezen do križa: „večnega življenja luči.“ Bog blagoslovi trud in skerb gg. misijonarjev, ki so večkrat ponavljali besede: „Grahovski farani imajo dobro serce.“ in jaz pristavljam željo, naj bi ga le Jezusu darovali in zvesto ohranili!

Iz Sarajeva. (Posvečevanje novih duhovnov; eden naših gojencev.) Zakrament mašniškega posvečenja je delil presvetli nadškof dr. Jož. Stadler 24. 29. in 30. rožnika. Blagi novoposvečenci so čč. gg.: Iv. Mitrović, Mate Bekavec, Iv. Papić, Marko Tverdković, pa frančiškan Andrija Vincetić. Br. Jeronim Pavelić prejel je subdijakonot in dijakonot. Imeli so že novo mašo: Mitrović v Sarajevu, Papić v Bogojmi in Tverdković v Fojnici.

Naj smemo tukaj omeniti, da gosp. Tverdković je eden izmed tistih 3 mladenčev, ki so bili pred več leti pripeljani iz samostana oo. Trapistov iz Marija-Zvezde v Bosni in so bili zadrževani v Ljubljani na troške naše „dijaške mize“, ter je eden izmed njih že duhoven frančiškan v Bosni, eden še v naukih pri oo. jezuitih v Št. Andreju tretji — Marko Tverdković — pa je bil sedaj med posvečenci v Sarajevu. Vsi so nam sem ter tje dopisovali, in od č. g. Markota nam je te dni došlo priserčno pismo, v katerem med drugim pravi: Eto po milosti božjoj polučih (dosegel sem) cilj, za kojim sam jur (že) odavna uzdisao (vzdihoval), budi stoga prije svega (pred vsem) našem dobromu Bogu, od koga svako dobro proizlazi (izhaja), vječna čast, hvala! Nego tudi i Vama, prečas(t)ni gospodine srdačna hvala, jer ste ... osobito k tomu doprinjeli. Dok budem živ, Bogu ću (čem) Vas dragom izručati, a napose ću za Vas v prvih pet misa(h) sv. moliti. Izvolite dobrotivo primiti ovu spomen-sličicu*) a sjećajte se ko i dosada u Vašim molitvama Vašega, koji Vas sinovskom ljubavlju ljubi zahvalnoga gojenca

Jos. Marka Tverdkovića.

Sarajevo 13. srpnja 1895.

*) Prelepa je ta spominska novomašna podobica, kakoršne nisem še videl: Glavna podoba, Serce Jezusovo, je kakor nad oltarjem, na oltarju med svečami stoji spred monštranca, na okrog razversteno je polno angeljev, Zveličar pa v neizmerno lepem sijanju. —

Na drugi strani ima podobica napis:

„Veliča duša moja Gospodina.“

„Gine duša moja želeći u dvore Gospodnje; srce moje i duša moja raduje se k Bogu živomu.“

„Jer je bolje jedan dan u dvorovima Tvojim od hiljade; volim prezren biti u domu Božijem nego živjeti u šatorima bezbožničkim.“ Ps. 83, 2. 10.

Uzdah: Slatko Srce Isusovo daj, da Te sve to više ljubim! Slatko Srce Marijino, budi mi spas! (po 300 danu oprasta srčki put).

Uspomena

prve moje sv. mise

prikazane Bogu

u Fojnici 7. srpnja 1895.

Jos. M. Tverdković.

Pijan človek — divja zver! dné 14. julija 1895. V sosednjej vasi kupil je neki gospodar v dve uri oddaljenej vasi kravo za 84 gld. Kupec je dobil še tri druge tovariše, da so mu pomagali goniti kravo proti domu, ki pa ni bila vajena poti, ker je stala leto in dan v hlevu. Prej pa so se napili, ne vem ali vina, ali žganja. Na potu je krava opešala; jeli so jo pretepati s palicami, toda živinče je obleželo na tleh. Toda čujte! nanosili so hoste, ter zažgali ogenj pod kravo, da bi jo spravili na noge, to so storili v pijanosti, da je bila krava po eni strani vsa sežgana, ter je precej na mestu poginila. Ko so videli, da je žival mrtva, deli so jo iz kože, ter nesli meso v koših domov. Pa recite, da niso to divje zveri v človeški podobi, ki bi enako mučenje sami zaslužili!

N—ški.

† Andrej Praprotnik.

Nekoliko čertic o njegovem življenju.

(Dalje.)

Rajni Andrej Avelin Praprotnik rodil se je 9. novembra 1827 v idiličnih Podbrezjih na Gorenjskem, kjer mu je oče služboval kot cerkvenik. Pervi učitelj bili so mu domači v. č. gospod župnik Franc Pirc, dobro znani sadjerejec in poznejši sloveči misijonar ameriški. Ker je bil oče brihtnega in nadarjenega sinčeka odmenil za učiteljski stan, poslal ga je najpred k stricu Jakobu Praprotniku, učitelju in organistu v Št. Juriju poleg Kranja, da bi se tam dalje šolal in ob enem učil tudi orgljanja. Razrede glavne ljudske šole (kakor smo jih takrat imenovali), obiskoval je v Kranji; od l. 1841—1845. pa v Ljubljani I in II tečaj IV. razreda (nekaka nižja realka po tedanji vravnavi), ter dve leti preparandijo pod strogim in zelo natančnim vodstvom ravnatelja † Jan. Šlaker-ja. Iz rečenega razvidimo, da pokojnik ni obiskoval nikakih tako zvanih višjih šol; a prisvojil si je pa vendar tolike podlage, da si je po lastnem neumornem trudu zidal sam poslopje daljnega izobraževanja do skoraj neverjetno visoke stopnje, reči smemo, do verhunca, na katerega se ni pospel pred njim noben ljudski učitelj našega naroda, in ga tudi z lepa ne bo prekosil.

Svoje delovanje kot začasni učitelj in organist pričel je v domačem kraju, v Podbrezjih, kjer sva se o nekem mojem romanju na prijazen Tabor osebno spoznala, in zdajci sklenila tudi vez najserčnejšega pobratinstva. — L. 1848. prestal je tako zvano „konzistorijalko“ (škofijsko učiteljsko preskušnjo), in kmalo na to postal je učitelj v prijazni Kamni Gorici, kjer je preživel menda najprijetnejše ure in dni svojega življenja. Prišel je bil v mičen kraj („Kamna goričica, lepi si krajček“ mi je mnogokrat navdušeno zapel), med zelo dobro in primerno omikano ljudstvo. Župnik bil mu je blaga duša † v. č. g. Jernej Uršič, in kapelan ne manj blagi č. g. Anton Jerina. Poln lepih dušnih lastnostij, mirnega vpludnega duha, za učiteljski poklic ves goreč, zraven pa jako spreten orgljavec — se je zdajci sprednikom, prebivalstvu in mladini prikupil do dna serc. Pa to ni bilo še vse. L. 1848. pretreslo je bilo vso Evropo, tedaj tudi našo Avstrijo; iskra narodne zavesti, ki je do tedaj tlela kakor pod pepelom le pri posameznikih, vsplam-

tela je hipoma v švigajoči plamen, in zlasti pri odrašeni mladini oživil se je duh ne le vzvišenih čutil, ampak tudi volja za krepko delovanje in grajenje duševnega prestola majki Slavi. V te navdušene verste stopil je tudi pokojni Andrej tem raje, ker ga je za to v nemal mladeneč-dijak in rojak Kamnogoriški, iz katerega je pozneje izrastel eden izmed naših najodličnejših narodskih pervakov, — † dr. Lovro Toman. Z njim sta si bila priserčna pobratima od mladostnih let pa do smerti Lovretove. Pa tudi še druge osebe vplivale so močno na vzbujenega duha Andrejevega. V sosednji Radovljici živel je takrat kot odgojitelj plem. grof Turnovih mladičev, mladi in jako nadarjeni duhovnik † Lovro Pintar (poznejši deželni in državni poslanec), ki je bil prišel že od študiranja v Karlovcu kot probujen narodnjak. Tudi s tem postala sta si iskrena pobratima in bila v prav pogostni dotiki. V Begunjah kaplanoval je ravno o taistem času č. g. Jos. Vovk, ki se je tudi mnogo trudil za predramljenje in napredek šolstva. Tudi s tem sta si bila jako dobra prijatelja. Od Gorotana sem pa je klical slavni narodski junak Andrej Einšpilar mladi slov. učiteljski zarod k delovanju, in zdajci odzval se mu je tudi naš Kranjski Andrej Praprotnik. Začel je podpirati zelo obilno razne časnike z izdelki svojega duha in peresa, in kmalo je prišlo njegovo ime ne le v učiteljskih krogih, ampak tudi med našim narodom sploh na najboljši glas. Ni pa le sostavljal med mnogimi spisi mičnih pesmic, temveč koval jim tudi prijetne napeve, in torej prejel bil, — kar mi je znano po popolnoma zanesljivem viru — po izrečni želji † slavnega knezo-škofa A. M. Slomšek a častno povabilo, naj sodeluje tudi on pri sestavi pevske knjige „Šola vesela lepega petja za pridno šolsko mladino,“ ktero je bila izdala sl. Mohorjeva družba l. 1853. (Glej strani: 8. 9. 12. [2 napeva] in 18 [Kak lepo se solnce ozira. Ime skladateljevo ondi po pomoti ni imenovano.] —

† Andreju Praprotniku gre med drugim tudi čast, da je za svojo Kamnogoriško šolo dal prvo slovensko konecletno šolsko poročilo na svitlo l. 1850 pod naslovom: „Napredovanje šolske mladosti v Kamnigoricah leta 1850.“ Iz tega poročila, (katerega shranjujem kot dragi spominek prvih slovenskih „perijoh“) je razvidno, da je pokojnik taisto leto podučeval 160 šolskih otrok; dalje, da je bila s šolo sklenjena tudi „Mladinska bravnic“, v katero je bilo zapisanih 106 mladih bralcev in bralk, ki so ob nedeljah in praznikih popoldan od 4—6. ure hodili v šolo brat. Konec tega poročila stoji natisnjeno:

Potrebna je šola za mlade ljudi,
In blagor je temu k' se pridno uči!
Le pridnost, omika in zlahtnost serca
Za srečo naj večji mladini velja. —

(Dalje nasl.)

G r e š n i k.

Po morju divje čolnič meče,
Zaganja v njega hud vihar
Valov oblasti zle peneče,
V obupu trepetá veslar.

Kako želi rešilne luke,
V obljubah išče si pomoč;
Če Bog ga reši smertne muke,
Pomiri morja ljuto moč.

In Oče večni se ga vsmili,
Valovom zapové morjá;
Ga čuva varno v smertni sili,
Ž njim v pristanišče povesljá

A zdaj veslar obljub pozabi,
Ko v varni je priplaval kraj;
Ostudno nehvaležnost rabi,
Obljub mu véz ni sveta zdaj!

In ta veslar je človek zlega,
Vihar morja je greha strast;
Je čolnič slabi duša njega,
Ki hudemu je duhu v last.

Za časa sile joka, prosi,
Potert ves k spovedniku gre;
A ko prostost mu mir porosi,
Pregrehe stud že z nova vre.

Pozabi vse obljube svete,
Ki Večnemu jih je storil;
In znova dela grehe klete,
Je znova Jezusa moril!

A.

Razgled po svetu.

Dunaj. Poslanec gosp. Klun, kakor „Slovenec“ obširnije poroča, je v državnem zboru stavil nujni predlog za pomoč vasém: Velike Pece, Dob, Podboršt, Zagorica in Stahanja vas v Litijskem okrajnem glavarstvu, ktere je letošnjo spomlad zadela velika nesreča: povodenj je skozi 3 mesce prepravljala mnogo hiš, gospodarskih poslopij in hlevov, kakor tudi nad 500 oralov njiv in travnikov, ter se ljudje z živino vred morali bežati v sosednje vasi; živini je zmanjkalo krme, zimska sêtev je bila čisto pokončana in zarad dolge povodnji ljudje na spomlad niso mogli sejati in saditi. Škodo so cenili na 40.000 do 45.000 gld. Predlagal jo torej g. poslanec, da naj c. kr. vlada stori potrebne korake, da se nesrečnim pomaga. Podpisanih je čez dvajset gg. poslancev.

V Rimu je te dni kardinal Ledohovski obhajal svojo zlato mašo. Ta hrabri škof spoznovalec, kakor ga „Reichspost“ po pravici imenuje, je bil kot nadškof gnjezno-poznjanski ob času zagrizene pruske kulturne borbe dve leti prebil v ječi. Zdaj pa se vsi poštenjaki veseló njegove zlate maše tudi na Pruskem. Samo iz Poznanskega je poslana v Rim velikanska čestitka z več kot 20.000 podpisov. Serčno veselo in čast za delavce je, kar piše eden poljskih listov, da naj izdatniša večina, oziroma iz delavskih krogov, so ti podpisov. — Tudi dunajski Hohenwartovi konservativci, kakor pristavlja omenjeni list, pripravljajo častno addresso za kardinala Ledohovskega, ki so ga sv. Oče Leon XIII postavili za prefekta v Propagandi.

Angleška cerkvena unija je zborovala one dni vsled pisma sv. Očeta Leona XIII do Angležev, v katerem Angličane vabijo k zedinjenju s kat. Cerkvijo. Lord Halifax je poročal o dvojnem razgovoru s sv. Očetom in hvalil Njih prijaznost in gorečo željo, da se povernejo angleški protestantje v naročje svete katol. Cerkve. Shod je sprejel resolucijo, v kateri izreka zahvalo papežu za pismo in naznanja željo po zedinjenju z Rimom. V tem društvu je razun tisoč in tisoč neduhovnov, tudi čez 4 tisoč anglikanskih duhovnov in 26 anglikanskih škofov.

Iz Afrike. (Dar slepe device za misijon.) Pobožna slepa devica je prinesla svojemu dušnemu pastirju trideset goldinarjev za misijone. Duhoven, osupnjen in ginjen pri toliki darežljivosti, je rekel: „Ne, tega ne morem vzeti. Trideset goldinarjev je za-te preveč. Tolike miloščine ne moreš dajati; uboga si, in zato ti to ni mogoče.“

„Prosim, ne odvrnite mi te želje. Slepa sem sicer, pa vendar ne tako revna, da ne bi mogla dati nobenega daru. Če dovolite, Vam bom pokazala, da sem si ložje pridobila to svoto, kakor kaka druga deklica z zdravimi očmi.“

Še bolj začuden odgovori duhoven: „Povej no; rad bi vedel, kako si spravila skupaj teh 30 gld.“

„To blezoveste.“ prične slepa, „da pletem košare. Ker ne vidim, jih morem pletiti ravno tako po noči, kakor po dnevi. Tako si prihranim luč, ki bi me celo zimo stala gotovo do dvajset gld. Druge dekleta potratijo pa tudi precejšen del svojega denarja za lišp, obleko in razveseljevanje. To pa mene, hvala Bogu, nič ne mika, in v tem se tudi ne pregrešim. Če to, kar tako pridobim, zraven priračunam, je torej prav malo, kar dam. V žepu imam ravno še deset gld. Bodite tako dobri, in vzemite še te zraven.“

„Ne, nikakor ne;“ zakliče duhoven. Toda usmiljena deklica je gospoda s silnimi prošnjami vendar pregovorila, da je sprejel miloščino v prid bližnjega. In, ko je tako vse dala, je rekla: „Oh, zdaj mi je tako dobro pri sercu, da nikoli tega!“ —

Ako tista, ki pozna Boga, pa je telesno slepa, da tistim, ki so na duši slepi, tedaj se veselé angelji v nebesih. („Kleine Afrika-Bibliothek.“)

Amerikanske novice. (Po „Am. Slov.“) V Ely, Minn. se je smertno ponesrečil Janez Bojic, doma iz Nemške vasi, v okraju Ribniškem. Padel mu je kamen na trebuh in vsled tega je moral umreti. Zapustil je ženo in več otrok.

Slovensko-angleška slovnica je izšla v tiskarni „Am. Slovenca.“ 4. julija so razposlali prve iztise. Cena ji je 1 dolar.

Charleston, S. D. 25. junija je voz s skalami obložen skočil s tira in ubil tri ljudi, trije so pa ranjeni.

Hackberry, Ariz. Pri Peach Springs-u so našli pol tone težko kepo skoro čistega srebra, ki je vredna 8000—10000 dolarjev.

Novi Jork. Letos so zopet priredili romanje v Lurd na Francosko. Romanje vodili so usmiljeni bratje. Parnik „Westernland“ jih je odpeljal 10. julija in jih bo pripeljal nazaj v Ameriko okoli 15. septembra. Papežev poslanec Msgr. Satolli in nadškof Corrigan sta prigovarjala katoličanom, katerim razmere dopuščajo, naj se vdeležé božje poti.

Kalifornija in Slovenci. Kalifornija je velik polotok na zapadu severne Amerike. Deli se na dva dela: v Gorenjo ali Novo Kalifornijo, in v Dolenjo ali Staro Kal. Oba dela skupaj merita 99.113 km². Severni del spada k Zveznim državam, južni pa h Meksiki. Gore so večinoma sterne in gole; vodá ima malo, pa še tiste so neznatne. Na vzhodu ji meji reka Rio Colorado, na zahodu pa Veliki ocean. Glavni kraj je La Pac. Prebivalcev ima Kalifornija vedno več; leta 1848 jih še 40.000 ni imela, drugo leto pa že 110.000; zdaj jih je g. tovo že nad milijon. Množe se pa zaradi tega tako naglo, ker vabijo ljudi tje dragocene kovine in rudnine, katerih je tam v obilici. Poleg premoga, soli, železa, srebra in živega srebra je neznansko veliko zlatá ktero je znano že po vsem svetu. Od leta 1842—1872, torej v tridesetih letih so nakopali zlata za 981.800 milijonov dolarjev. V ti zemlji je tudi nad 1000 Slovencev, Hervatov je pa tam še veliko več. Naj pa kdo ne misli, kdo vé, da so tam srečni.

Kalifornija ima živahno kupčijo in obertnijo. Kupčuje z vsemi deli sveta. Iz njenih zavetnikov plovejo redno kupčijske ladije tudi v Evropo.

Od tam je došel „Am. Slovecu“ kaj zanimiv dopis, kterega naj tukaj po večem priobčim. Pisal ga je naš rojak iz Kranjskega. Pravi namreč:

Odkar sem zapustil Jugodakotske planjave in se podal na zapad, v zlato Kalifornijo, je preteklo že leto dni. Pred odhodom sem, obljubil, da ti bodem (namreč vredniku „Am. Slov.“) poročal kaj zanimivega iz obal Tihega morja.

Vem, da obljuba dolg dela. Prav rad bi jo spolnil, toda, saj veš, slabo blago, kterega je vedno veliko, ni za poštenjake; dobrega je bilo pa tako prederto malo, da bi na dolgi poti v Vaše ledene kraje gotovo zmerznilo.

No, danes ti imam poročati nekaj veselega, česar se bo gotovo veselilo tvoje serce. Na prošnjo rojakov in na vabilo mil. gosp. Montgomery-ja, iz Los-Angeleške škofije, sem potoval sredi mesca maja v mesto Porterville, v južni del Kalifornije. Ravno ob solnčnem vzhodu sem se peljal z urnim parnikom skozi tiho-morski preliv v mesto Oakland. Od tam me je peljal berzovlak ob Tihem morju pod visokimi pečinami, potem pa po krasni dolini sv. Joakima (San Joaquin Valley) proti zapadu dalje. Priterdil mi bodeš, da najlepša dolina na celem svetu je za najine oči še vedno gorenjsko-posavska. Toda za njo, verjemi mi, pridejo pred drugimi kalifornijske doline. Na robu dvigajo se v sive oblake gore Sierra, ki se celo leto leskečejo v belem snegu. Z visokih gorá dervé v dolino mogočne reke, ob njih se pa versti mesto za mestom. Vse okrog je res tako krasno, da človek ne ve, kaj bi občudoval. Da, raj Amerike je brezdvomno — Kalifornija.

Proti večeru sem dospel v Porterville. „Bog Vas sprimi!“ — „Dobro došli, gospod,“ me pozdravi, koj ko iz vlaka stopim, korenjašk slovenski mladenič (Martin Konda). Greva v gostilno, (ker rojaki stanujejo vsi zunaj mesta). Komaj sem si nekoliko dušo privezal, prideta že dva druga Slovenca. Nikdar ne pozabim, s kakim veseljem sta me pozdravila.

„Mnogo let je že, odkar sem zadnjič videl slovenskega gospoda duhovna. Hvala Bogu, da ste zdaj vendar tudi k nam prišli! Jutri bomo imeli torej

priliko, da prejmemo ss. Zakramente in slišimo slovensko pridigo; kaj ne, gospod?" Ko mu priterdim, reče: „O, to bo najslajše veselje, ki sem ga okusil v novem svetu.“ Ta mladenič je bil ovčar, star kakih 20 let, ki je prihajal daleč z visokih gorá, da čez več lét opravi zopet svoje verske dolžnosti. (Kako žalostno je tako stanje!) V bližnji mesta Porterville a je precejšnje število posestnikov, ki imajo na tisoče ovac. Več naših mladeničev pase po gorah ovce in ima na tihem lep zaslužek. — V nedeljo zjutraj jo primahajo rojaki od vseh strani. Stal sem pri oknu v zakristiji ter jih opazoval „In naš gospod so vendar prišli? Da, so že tu! To je dobro! Hvala Bogu!“ Možje in žene, vsi verli dolenjski Slovenci, so se očitno radovali mojega obiskanja.

Spovedal sem vse, razun jednega mladeniča, ki nikakor ni mogel priti. Daroval sem potem sv. mašo in pridigoval v slovenskem jeziku. Kako veseli so bili, tega ne morem dopovedati. Postregel sem tudi Ircem, Francozom in Nemcem, katerih je v Portervilleškem okraju več kakor našincev.

Po službi božji sošli smo se po domači šegi in se pomenkovali; vsak izmed njih se je pa trudil, da bi mi pokazal, kako vesel je, da sem jih obiskal. Oglelal sem si proti večeru malo okolico. Obiskal sem g. Antona Konda, ki bo čez par let pravi kaliforniški veleposestnik če Bog dá srečo. Obiskal sem potem še več znancev. Drugi dan sem srečal tu g. Kambič-a, kateri se je z ženo in sinom 30 milj daleč pripeljal, da bi prejel ss. Zakramente. Vsa čast mu!

Čast tudi vsim drugim rojakom! Dokazali ste bratje pri tej priliki, da ste še zvesti sinovi matere Cerkve; da ukljub trudu za svetno premoženje niste še nikakor pozabili na reči, ki imajo večjo vrednost. — Čast Vam! hvala Vam! Da ste mi zdravi, bratje, in na svidenje! Svojega pohoda v Porterville-u nikoli ne bom pozabil.

(Konec sledi.)

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali serpán (julij) 1895.

a) Glavni namen:

Začetne katoliške šole na Angleškem.

b) Posebni nameni:

24. **S. Kristina.** Resno poboljšanje mir kalečih prepirljivcev. Zmedene kupčijske zadeve. Prav veliko umobolnih.

25. **S. Jakob.** Škofje. Nastavljenje mnogih gorečih duhovnov na zelo važne službene mesta. Stiskane katoliške podružne šole. Propadle občine.

16. **S. Ana.** Odločna odvernitev narodov od novopaganškega civilnega zakona in sožiganja merličev. Blagoslov za kerščansko gospodinjstvo

27. **Zvel. Rudolf in tov. muč.** Obvarovanje pred strupom nevošljivosti in ljubosumnosti. Hudo holni in umirajoči.

28. **S. Inocenelj I.** Sv. Oče. Vesela in krepka podjetna volja za pervoboritelje dobre stvari. Novoposvečeni duhovni. Zgubljen oče

29. **S. Marta.** Edinost in prijateljstvo za občine in družine. Mnogd važnih samostanskih zadev. Posli.

30. **Ss. Abdon in Senen.** Rumunija. Prav veliko žrtev socijaldemokratske lažnjivosti. Vzvišena gorečnost za zelo potrebno kerščansko socijalno preosnovo.

31. **S. Ignacij Lojolski.** Prijatelji in sovražniki Jezusove družbe. «Pospešitelji mojstvenega apostoljstva.» Vse doposlane, pa še ne uslišane zadeve. Mesca julija in prihodnjega avgusta bodoči umerli udje molitvenega apostoljstva in Jezusovega Serca bratovščine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Mati priporočuje sina za ljubo zdravje, in da bi usmiljeni Bog obvaroval še družega hude bolezní vratnice in skerlatinke. — Neko dekle priporočeno od tete za ljubo zdravje. — Oseba za uslišanje njene serčne prošnje ter za živo vero, za terdno upanje in priserčno ljubezen. — Sestra priporočena za zdravje in varstvo pred neprevideno smertjo. — Neim. priporočuje nevarno bolnega brata za ljubo zdravje in bode po uslišnji zahvalo razglasila; priložila 1 krono «za kruhe sv. Ant.» Spreobrnjenje terdovratnega človeka, da bi prejemal ss. zakramente. — Bolna za zdravje. —

Zahvale.

Hvala Bogu. Materi Božji in vsem sveinikom, da je mož dobil vgodno službo in priporočam ga še za potrebne darove v ta namen.

Da spolnim obljubo v Zgd. Danici, izrekam najpriserčnejšo zahvalo Jezusu, Mariji, sv. Jožefu, in sv. Antonu Pad. za zopet mi podeljeno zdravje, da morem zopet v svojem stanu dela opravljati, katere sem popred prav težko. In s tem tudi mali dar opravim, ki sem ga namenila za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani. J. P.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Spremembe.) Premeščeni so čč. gg.: Janez Pelc iz martnega pri Litiji v Vinico; Matej Kos iz Starega terga pri Poljanah v Škocijan pri Dobravi; Janez Volk iz Škocijana v Stari Terg pri Poljanah.

Ljubljana. Šolski nauki se po vsih učilnicah dokončujejo; tudi v obertnicah se več ne pričnó to leto, spričevala dobro po dosedanjih vspehih; prihodnje šolko leto se prične zanje 16. sept. — V nemški oddelek za 1. lat šolo se je 16. t. m. oglasilo 20, v slovenski pa 45 učencev. — Na nižji gimnaziji v Kočevju je bilo ob koncu leta 92 učencev, v 1. razr. 35, v 4. le 12.

Sklep šolskega leta. V soboto (14. jul.) so končale solsko leto s sv. mašo v stoljnici naslednje šole: moška in ženska pripravnica z obema vadnicama, I. mestna sl. ljud. deška šola, nemška lj. deška in dekliška šola. — Tudi osmošolci c. kr. velike gimnazije končali so v soboto s podukom, v nedeljo so pa imeli v Alojzijevišču sveto mašo z zahvalno pesmijo.

Deželni zbor kranjski je sklican na 24. dan julija, da reši nekatere predloge gledé poprav deželnih poslopij, poškodovanih s potresom. Zborovanje bode na starem strelišču.

Ljubljana. Č. g. Vikt. Köchler gre iz Boštanja v Šmarno pri Litiji; novom. č. g. Aleš Ušeničnik v Staro Loko; č. g. Anton Oblak v Boštanj.

Na državni gimnaziji v Kranji se je 13. t. m. končalo šolsko leto. — V obeh razredih je bilo 135 učencev. Izmed teh jih je imelo 34 prvi red z odliko, prvi red 71, drugi red 15, tretji red 1; 2 sta ostala neizprašana. — Za prihodnje šolsko leto so se na novo došli učenci za prvi razred vsprejemali 14. t. m., sprejemno poskušajo so delali 15. t. m.

Dne 19. t. m. na dan praznika sv. Vincencija Pavljanskega verši se v Marijanišču popoldne ob šestih občni shod Vincencijeve družbe. Dopoldne ob polšestih obhaja se pa v Marijanišni kapeli društvena služba božja s skupnim sv. obhajilom.

Nevarno zbolel je blagi g. Jož Rihar, voditelj okr. glav. čerptomalskega, bivajoč pri svojem bratu, župniku v Mekinah. Bil je že previden s ss. zakramenti. Priporočen v molitev.

Tudi amerikkansko! V novem Jorku so v tako imenovani „sreberno-dolar-taberni“ naredili tlak s 700 srebernimi dolarji. Ta taberna je neka majhna kerčma. Enako čast je dosegla neka brivnica v Čikagu, v ktere tlak so vtaknili 500 dolarjev. V Buffalu pa je neki salon otlakan s 5000 raznimi srebernimi denarji. — To je že nekaj; ali še bolj bi bilo, ko bi si prebrisani bahači natlakali sobo s polževimi rogmi!

Poterdilo. Prizanesite, prosim, da prejetev 156 gl. za razširjanje sv. vere (med drugimi 30 gld. od č. g. župnika J. T., 54 gld. po č. g. Fel. V., 67 gld. po č. g. A. Š. itd.) nekoliko pozneje poterjujem. Bog plačaj 1000krat in obvaruj vso deželo Kranjsko „a terrae motu“ (potresa). (Op. Izročeni darovi že poprej in poslani 6. rožn. t. l. Vr.)

Solnograd, 11. mal. serpana 1895.

Blaž Holous, kanonik l. r.

Popevanje o nečimurnosti.*)

(Canticum de vanitate mundi.)

Cur Mundus militat sub vana gloria,

Cujus prosperitas est transitoria?

Tam cito labitur ejus potentia,

Quam vasa figuli, quae sunt fragilia.

Plus crede literis scriptis in glacie,

Quam mundi fragilis vanae falaciae.

Fallax in praemiis virtutis specie,

Quae nunquam habuit tempus fiduciae

Magis credendum est vitris fallacibus,

Quam mundi miseris prosperitatibus.

Falsis insomniis, et voluntatibus,

Falsisque studiis, et vanitatibus.

Dic: ubi Salomon olim tam nobilis?

Vel ubi Samson est dux invincibilis?

Vel dulcis Jonathas multum amabilis?

Vel pulcher Absolon vultu mirabilis?

Quo Caesar abiit celsus imperio?

Vel dives Epulo totus in prandio?

*) Kteri naših slovenskih dijakov, ali kdor si bodi, naslednje popevko dobro posloveni, dobi za premijo lepo vezano knjigo. Dolge počitnice so kakor nalašč za take trude. Vr.

Dic: ubi Tullius clarus eloquio?

Vel Aristoteles summus ingenio?

Tot clari proceres, tot rerum specia?

Tot ora Praesulum, tot regna fortia?

Tot Mundi Principes, tanta potentia?

In ictu oculi clauduntur omnia.

Quam breve festum est haec Mundi gloria,

Ut umra hominis sic ejus gaudia.

Quae semper subtrahunt aeterna praemia,

Et ducunt hominem ad dura devia.

O esca vermium, o massa pulveris?

O ros, o vanitas! cur sic extolleris?

Ignoras penitus, utrum cras vixeris:

Fac bonum omnibus; quamdiu poteris.

Haec mundi gloria, quae magni penditur,

Sacris in litteris flos foeni dicitur.

Ut leve folium, quod vento rapitur.

Sic vita hominum, hac vita tollitur,

Nil tuum dixeris, quod potes perdere.

Quod Mundus tribuit, intendit rapere,

Superna cogita, cor sit in aethere,

Felix qui potuit, mundum contemnere.

Zagrab. 1833 T. M. P. Z.

Dobrotni darovi.

Za popravo cerkve in samostana v Kamniku so darovali: blagorodni g. Ivan Murnik tergovce 50 gld., velečast. g. Blaž Muhovec 10 gld.; vč. g. Alojzij Staré 20 gld.; za te velikodušne darove se predstojništvo frančiškanskega samostana iskreno zahvaljuje. — Vivant sequentes!

Kamnik, 17. jul. 1895.

P. Teodorik Murn.

Za dijaško mizo: Čast. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. — Za kruhe sv. Antona Neim. 40 kr. po preč. g. kan. J. Rozm. — Č. g. duhovni pastir Fr. Ks. Zorec 2 gld. — G. Žitnik Fr. daruje za dijaško mizo namesto venca za svojo v Št. Jerneji umerlo sestro Frančiško vdovo Hrovat, 8 kron. — Gspdč. M. Jarc 10 gld. — K. P. iz Idrije 1 gld.

Za sv. Očeta: Prečast. gosp. župnik Fr. Eržen z Zaliloga 3 gld. —

Za sv. Detinstvo: Č. g. B. Bartol, vpokojeni župnik na Sp. Berniku, 22 gld. 30 kr. — Čast. gosp. Ivan Globelnik, kaplan na Trebelnem 7 gld.

Za poškodovane cerkve vsled potresa: K. P. iz Idr. 4 gld.

Za novo cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Neka oseba v zahvalo 3 gld.

Za cerkev Marije Pomočnice na Brezjah: Iz Idrije K. P. 4 velike križavce za cerkveno posodje. — Neimenovana oseba za cerkveno posodje 2 gld.

Za cerkev pri sv. Jakobu ob Savi: Gospdč. M. Jarc 10 gld.

Za bratorščino za duše v vicah: Iz Idr. K. P. 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Po čč. gg. Uršulinarcev v Ljubljani 31 gld. — Z Adlešičev 8 gld. — Z Železnikov 24 gld. 56 kr. — Iz Št. Petra pri Rakeku 16 gld. 30 kr. — S Prema 10 gld. — Z Dobrave 15 gld. — Neimenovana 1 gld. — Od sv. Helene 50 gld. 76 kr. — Z Dola 34 gld. 31 kr. — S Št. Vida pri Cirknici 5 gld. — S Št. Gregorja zopet 3 gld. 60 kr. — S Preloke 4 gld. 45 kr. — S Černuč 20 gld. — S Save 7 gld. 50 kr. — Iz Kamnika po č. g. Kalanu 41 gld. 50 kr. — Iz Špitaliča 68 gld. 75 kr. — S Kranjske Gore 35 gld. — Z Begunj pri Cirknici 22 gld. 20 kr. — Od sv. Duha 4 gld. — Iz Fare pri Kostelu 15 gld.